

tingelserne for kortvarigt ophold, principielt straks skal forlade det pågældende Schengen-land, jf. artikel 23, stk. 1.

Udrejser udlændingen ikke frivilligt, skal udlændingen udsendes efter det enkelte medlemslands lovgivning, jf. artikel 23, stk. 3.

Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse, hvis dette strider mod den nationale asyllovgivning eller flygtningekonventionen, jf. artikel 23, stk. 5.

Konventionens artikel 24 indeholder en bestemmelse om, at medlemslandene skal foretage indbyrdes udligning af de udgifter, som den i artikel 23 fastsatte udsendelsespligt måtte medføre, når disse udgifter ikke kan afholdes af udlændingen selv. De nærmere kriterier og betingelser herfor fastsættes af Eksekutiv-komiteén, men er endnu ikke fastsat.

3.9. Ansvar for behandlingen af asylansøgninger

Schengen-konventionen indeholder i kapitel 7 (artiklerne 28-38) bestemmelser om, hvilket Schengen-land der er ansvarligt for behandlingen af asylansøgninger, som indgives i et Schengen-land.

Grundprincippet bag bestemmelserne i kapitel 7 er, at kun ét medlemsland er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, uanset hvilket medlemsland ansøgningen indgives i.

Schengen-konventionen fastsætter derfor – ligesom i EF-asyllkonventionen (Dublin-konventionen) – bindende regler for, hvilket medlemsland der er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i et af medlemslandene.

Hverken Schengen-konventionen eller EF-asyllkonventionen berører deltagerlandenes materielle asylret. Det fremgår således af bestemmelsen i Schengen-konventionens artikel 32, at asylansøgninger behandles efter reglerne i den nationale lovgivning i det land, der er ansvarligt for sagens behandling.

Forholdet mellem Schengen-konventionen og EF-asyllkonventionen gennemgås i afsnit 5.3.

I artikel 30 fastlægges de kriterier, som er afgørende for, hvilket Schengen-land der er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en udlænding.

Kriterierne er baseret på, hvor stor en del af ansvaret et medlemsland har påtaget sig ved asylansøgerens indrejse på Schengen-området. Som følge heraf er navnlig det land, som har udstedt en opholdstilladelse eller et visum til asylansøgeren, eller det land, gennem hvilket asylansøgeren lovligt eller ulovligt er indrejst i Schengen-området, ansvarligt for behandling af ansøgningen.

Et Schengen-land kan efter anmodning fra det ansvarlige Schengen-land eller efter eget ønske beslutte

at behandle en asylansøgning af humanitære grunde, selv om landet ikke er ansvarligt for behandlingen efter de fastsatte kriterier, jf. artikel 36 eller artikel 29, stk. 4.

Det land, som er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, har pligt til at overtage asylansøgeren med henblik på behandling af asylansøgningen, jf. artikel 31.

Det ansvarlige land er ligeledes forpligtet til – bortset fra de i konventionen fastsatte undtagelsestilfælde – at tilbagetage en asylansøger, der ulovligt opholder sig i et andet medlemsland, medens asylsagen er under behandling, eller når ansøgningen er blevet afslået, jf. artikel 33 og 34.

3.10. Udveksling af oplysninger

Konventionens artikler 37-38 regulerer udvekslingen af oplysninger mellem medlemslandene. Bestemmelserne svarer fuldstændigt til bestemmelserne i EF-asyllkonventionen.

Bestemmelserne drejer sig dels om generelle oplysninger vedrørende lovgivning og praksis, statistiske oplysninger og baggrundoplysninger m.v., jf. artikel 37, dels om udveksling af oplysninger vedrørende den enkelte asylansøger, jf. artikel 38. Udvekslingen af de sidstnævnte oplysninger skal ske med henblik på at fastlægge, hvilket land der er ansvarligt for behandlingen af asylansøgningen, jf. afsnit 3.9. De individuelle oplysninger, der kan udveksles, er udtømmende opregnet i konventionen.

Konventionen fastlægger endvidere udtømmende, til hvem oplysningerne kan meddeles, og til hvilket formål de kan anvendes, idet de udelukkende må tjene til gennemførelse af bestemmelserne i konventionen.

Elektronisk databehandling af oplysningerne må kun ske under overholdelse af principperne i Euro-parådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger (databeskyttelseskonventionen) og under kontrol af en national instans, jf. artikel 38, stk. 12.

Hvis oplysningerne ikke behandles elektronisk, skal medlemslandene træffe passende foranstaltninger for at sikre overholdelsen af artikel 38 ved effektiv kontrol, der kan pålægges en national kontrolinstans, jf. artikel 38, stk. 11.

Udveksling af oplysninger kan kun finde sted mellem de deltagende lande, og oplysningerne videregives under ingen omstændigheder til myndighederne i asylansøgerens hjemland.